2. *Krasis* (κρᾶσις) jest to zmieszanie czyli zlanie samogłoski końcowéj jednego wyrazu z samogłoską początkową drugiego wyrazu w jednę głoskę długą, np. *τὸ ὄνομα* = *τοὔνομα*, *τὸ ἔπος* = *τοὖπος*.

Uwaga 1. *Krasis* ma ten sam znak co *Spiritus lenis* (᾽). Ten znak nazywa się tu *Koronis*, i kładzie się nad samogłoską przez *Krasis* powstałą; opuszcza się jednak, jeżeli taż samogłoska zaczyna wyraz, boby się *Koronis* zeszła ze znakiem Aspiracyi, np. *τὰ ἀγαθά* = *τἀγαθά*; *ἃ ἄν* = *ἅν*. O Akcentowaniu w takim razie patrz niżéj pod §. o Akcencie.

Uwaga 2. *Krasis* tem się różni wyraźnie od Elizyi, że z tamtéj powstaje zawsze samogłoska długa, np. *τὰ ἄλλα* = *τἄλλα* (przeciwnie *ἀλλ᾽ ἄγε*). Ginie jednak ta różnica, jeżeli wyraz drugi zaczyna się od długiéj samogł. lub od dwugłoski, np. *τὸ αὐτό* = *ταὐτό*.

3. Najzwyczajniéjszą jest *Krasis:*

a) w Artykule, np. *οὐκ*, *οὐπί* zam. *ὁ ἐκ*, *ὁ ἐπί*; *τἀμά*, *τἀπι* zam. *τὰ ἐμά*. *τὰ ἐπί*; *τἀληθές* zam. *τὸ ἀληθές*;

b) w *καί* i Wykrzykniku *ὦ*, np. *κἀρετή* zam. *καὶ ἀρετή*; *ὤνθρωπε* zam. *ὦ ἄνθρωπε*;

c) dość często w *ἐγώ* z Słowami *οἶδα* i *οἶμαι*, np. *ἐγῷδα*, *ἐγῷμαι*;

d) rzadką jest *Krasis* w *Neutr. Pron. Rel.* *ὅ* i *ἅ*, w *τοί*, *μέντοι*, *οὔτοι*, mianowicie w połączeniu z *ἄν*, *ἄρα*, np. *τἄν*, *τἄρα*, *μεντἄν*, *οὐτἄρα*; równie w *πρό* np. *προὔργου* zam. *πρὸ ἔργου*.

4. Jeżeli przez *Krasis* schodzi się *tenuis* jaka (π, κ, τ) z samogłoską mającą Aspiracyą mocną, zamienia się *tenuis* na *aspiratę* (φ, χ, ϑ) np. *τὰ ἕτερα* = *ϑἄτερα*, *τὸ ἱμάτιον* = *ϑἱμάτιον*, *καὶ ἕτερος* = *χἄτερος*, *καὶ ὅσα* = *χὥσα*, *καὶ ὅστις* = *χὥστις*, *καὶ ὅπως* = *χὤπως*. W dial. ioń. jednak pozostaje *tenuis*, np. *τοὔνεκα* zam. *τοῦ ἕνεκα*.

5. Jeżeli *Krasis* zachodzi między Artykułem a następującem *α*, wtedy samogłoski Artykułu, nawet *ου* i *ω*, z następnem *α* zlewają się w długie *α*, a jeżeli Artykuł miał Aspiracyą mocną, takowa przechodzi na to długie *α*, np. *ὁ ἀνήρ* = *ἀνήρ*, *οἱ ἄνδρες* = *ἄνδρες*, *τὸ ἀληθές* = *τἀληθές*, *τὰ ἄλλα* = *τἄλλα*, *τοῦ ἀνδρός* = *τἀνδρός*, *τῷ ἀνδρί* = *τἀνδρί*, *τοῦ αὐτοῦ* = *ταὐτοῦ*.

6. Także z Zaimkiem *ἕτερος* spływają przypadki Artykułu zakończone na *α*, *ο*, *ου*, *ω*, *φ*, *οι*, *αι*, zawsze w długie *α*, a to stąd, że dawniéj i w dial. dor. mówiono *ἅτερος*, nie *ἕτερος*, np.

τὰ ἕτερα = *ϑἄτερα*, *ὁ ἕτερος* = *ἅτερος*, *τοῦ ἑτέρου* = *ϑἀτέρου*
τῷ ἑτέρῳ = *ϑἀτέρῳ*, *οἱ ἕτεροι* = *ἅτεροι*, *αἱ ἕτεραι* = *ἅτεραι*.

7. Kiedy *καί* stoi przed inną jaką dwugłoską, to czasem końcowe *αι* ginie w następnéj dwugłosce, np. *καὶ εἰ* = *κεἰ*, *καὶ εἰς* = *κεἰς*, *καὶ ἦλθον* = *κἦλθον*, *καὶ οὔ* = *κοὔ*, *καὶ εὐδαίμων* = *κεὐδαίμων*.